

stratégiája is leírható az emlékezési struktúra alapján: a szülőfaluhoz való visszatérés és a szülőfalu nyelvének használata (megalkotása) kapcsolja össze a korábbi kötetekkel. Az elemzés a versek motivikus, asszociatív mezőjének bemutatására is kísérletet tesz. A szerző által kiemelt motivikus centrumok az *erdő* és a *sírok*. A hangvétel a megszokott monoton rezignáció, a szerkezet a zárt körmondat.

A zárófejezetben Kulcsár Szabó Zoltán összefoglalja elemzése tanulságait, és reflektál más kritikai írásokra. Utolsó kérdése Oravecz posztmodern besorolására vonatkozik: a szerző a modern poétikát meghaladó, de nem posztmodern lírának nevezi Oravecz Imre költészetét, mely „a különböző hagyományok által kondicionált esztétikai elvárások számára is beszédképesnek és egyben megszólíthatónak tűnik”.

Ezt Kulcsár Szabó Zoltán kisonnográfiajáról is elmondhatjuk. A könyv szerkezete világos, logikusan felépített, arányos. Az elméleti alapvetés széleskörű, az idézett források között megtaláljuk Matu-rana, Derrida, Hassan, Jameson, Gadamer

és sok más elmélet és irodalomtörténet-író szövegeit. Hasznos és indokolt a világ-irodalmi kitekintés, összehasonlítás, és a hazai kritikai visszhang ismertetése. A kritikanak ki kell fejeznie hiányérzetét a szoros értelemben vett szövegelemzésekkel kapcsolatban, hiszen – bár Kulcsár Szabó Zoltán minden kötetből sok címet felsorol és bőven idéz is – önmagában megálló verselemzés egy sincs a kötetben. Ez annál is meglepőbb, mivel többször az éppen vizsgált kötet legjobbnak ítélt verse, prózaverse teljes terjedelemben is idézésre kerül, sőt a szerző még „tipikus Héj-versről” is tud. Az egyes kötetek mégoly kimerítő elemzéséhez is tudott volna valamit hozzátenni egy-egy vers pár oldalas interpretációja. A kötetelemzések egyébként nagyon jók, Kulcsár Szabó Zoltán kérdésfeltevései, szempontjai izgalmasak, az emlékezés-struktúra köré szerkesztett értelmezések problémacentrikusak, és főleg eredményesek.

Medgyes Tamás

SIPOS LÁSZLÓ: KAKAS II.